

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: **Z. H.**, narozený dne
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Milanem Brázdou
se sídlem Na Roudné 18, 306 01 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2024, č. j. KUJCK 100009/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Strakonice, odbor dopravy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), rozhodnutím ze dne 10. 7. 2024, č. j. MUST/031318/2024/OD/kop (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o podmínkách provozu*“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 8 odst. 2 písm. a) téhož zákona, nepožádal jako nový vlastník motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X (dále jen „*vozidlo*“), o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru vozidel do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu, když vozidlo dne 12. 6. 2017 koupil od původního vlastníka V. S., a dále, v přesně neurčené době, vozidlo prodal dalšímu vlastníkovi P. M., a to ani v jednom případě. Za uvedený přestupek byla žalobci dle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“) a podle § 83 odst. 2 písm. c) zákona o podmínkách provozu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2024, č. j. KUJCK 100009/2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 8. 10. 2024 u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) správní žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce v první řadě namítl, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl k tomu, že žalobce uvedené vozidlo vlastnil jen několik hodin. Vozidlo ten samý den (den koupě – pozn. krajského soudu) vrátil původnímu majiteli z důvodu skrytých vad podle § 2106 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „*občanský zákoník*“). Prodávající V. S. uznal skryté vady a sdělil žalobci, že vozidlo si od V. S. koupí P. M., a že mu vrátí kupní cenu, kterou zaplatil V. S.. Ze strany žalobce došlo k odstoupení od kupní smlouvy a novým majitelem se stal P. M., a to dne 12. 6. 2017. Žalobce ve skutečnosti jen zprostředkoval předání vozidla po odstoupení od kupní smlouvy mezi V. S. a žalobcem.
5. S odkazem na § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu žalobce namítl, že neměl povinnost žádat o zápis změny, protože nevlastnil vozidlo 10 pracovních dnů, ale jen několik hodin a poté vozidlo vrátil V. S., který si našel nového kupujícího P. M.
6. S odkazem na § 29 a § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce dále namítl, že správní orgán žalobci klade za vinu skutek, který se stal dne 12. 6. 2017, tj. před více jak 6 lety. Dle žalobce je tedy zřejmé, že skutek je dle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčený,
a proto podle
§ 29 písm. a) téhož zákona zanikla odpovědnost za uvedený přestupek.

7. Žalobce nesouhlasí s posouzením věci učiněným správním orgánem v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 3 As 106/2022-25. V této souvislosti žalobce uvedl, že podle kupní smlouvy mezi ním a V. S. měl V. S. v držení plnou moc na převod vozidla a technický průkaz, z toho důvodu nemohl žalobce uskutečnit převod sám. Dále uvedl, že protiprávní stav mohl vyvolat, ale v žádném případě ho neudržoval, neboť ještě ten samý den vozidlo vrátil V. S., který vozidlo prodal podle kupní smlouvy P. M., jenž si dle kupní smlouvy a evidence motorových vozidel koupil vozidlo dne 8. 4. 2024 od V. S. Současně dle žalobce s přihlédnutím k závěrům uvedeným v odstavci 19 tohoto rozsudku bylo ukončeno přestupkové jednání, neboť došlo k odpadnutí nesouladu evidence vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva. Dle žalobce v jeho případě došlo ke změně vlastníka vozidla na základě kupní smlouvy mezi ním a V. S., následné vrácení vozidla na základě skrytých vad zpět V. S., který poté prodal vozidlo P. M., jenž na sebe až 6. 4. 2024 převedl uvedené vozidlo. Žalobce vozidlo reklamoval dne 12. 6. 2017, když tímto dnem dle jeho názoru odpadl nesoulad s evidencí vozidel.
8. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že nemohl spáchat tzv. trvalý přestupek, který mu správní orgány kladou za vinu. Naopak by dle jeho názoru bylo nesmyslné, pokud by po 12. 6. 2017 na sebe převedl vozidlo, protože od 12. 6. 2017 nebyl vlastníkem uvedeného motorového vozidla. Tím by se dopustil trestného činu podvodu dle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, neboť by zamlčel, že není vlastníkem vozidla a uvedl by v omyl správní orgán a skutečného vlastníka. Také nemohl na sebe vozidlo převést, protože neměl ověřenou plnou moc a doklady od vozidla.
9. K žalovanému, že „[z] výpisu z registru vozidel k předmětnému vozidlu vyplývá, že k převodu vlastnického práva došlo až dne 6.5.2024, přičemž jako nový vlastník vozidla je zapsán D. M. a provozovatel vozidla je zapsán P. M. Dle registru vozidel je jako vlastník a provozovatel vozidla v období mezi 10.8.2009 a 6.5.2024 uveden V. S.“, žalobce uvedl, že je v souladu s uzavřenou kupní smlouvou mezi V. S. a P. M. a odpovídá výpovědi žalobce, který uvedl, že vozidlo V. S. reklamoval pro skryté vady a V. S. s reklamací souhlasil a sdělil mu, že vozidlo má předat P. M., který si od V. S. vozidlo zakoupí. Navíc je z článku IV. kupní smlouvy ze dne 12. 6. 2017 uzavřené mezi žalobcem a V. S. zřejmé, že „[p]rodávající se zavazuje provést odhlášení předmětného vozidla na kupujícího.“ Z této formulace kupní smlouvy je dle žalobce evidentní, že doklady i plnou moc měl V. S. a tím, že nepřepsal vozidlo na žalobce, uznal skryté vady a současně po této reklamaci skrytých vad prodal vozidlo P. M.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

10. V rámci vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl. V první řadě obecně konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek. Námitky žalobce žalovaný považuje za nedůvodné. Žalobce vesměs setrval na námitkách, které uplatnil v podaném odvolání. Tyto námitky žalovaný reflektoval v napadeném rozhodnutí, za kterým si i nadále stojí, a proto na něj v plném rozsahu odkazuje.
11. Dle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce neprovedl úkony k tomu, aby v registru vozidel byl na základě úředního úkonu evidován skutečný stav vlastnického práva k vozidlu, a to ani při koupi, ani při následném prodeji vozidla. Ze spisové dokumentace vyplývá, že při šetření jiného protiprávního jednání bylo zjištěno, že dne 12. 6. 2017 prodal V. S. vozidlo žalobci, který měl vozidlo následně prodat P. M., avšak uvedené vozidlo nebylo ani v jednom případě převedeno na nového vlastníka v registru vozidel.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

12. V této souvislosti žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, uvedl, že z úředního záznamu o podaném vysvětlení V. S. ze dne 8. 4. 2024 a ze svědecké výpovědi ze dne 5. 6. 2024 mimo jiné vyplynulo, že vozidlo prodal žalobci v roce 2017, kdy mu předal plnou moc k převodu vlastnického práva, přičemž měl za to, že žalobce vozidlo na sebe přepsal. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení P. M. ze dne 2. 4. 2024 vyplynulo, že vozidlo měl koupit v roce 2020 od V. S. Po následné konfrontaci, resp. po získání výpovědi V. S., však uvedl, že vozidlo mu tedy měl prodat člověk od Z. H. asi před dvěma lety. Při své svědecké výpovědi dne 5. 6. 2024 uvedl, že vozidlo koupil dle kupní smlouvy v roce 2017 od žalobce, ale až v roce 2024 byla sepsána nová kupní smlouva rovnou s V. S. P. M. nevěděl, jak dlouho před koupí vozidla měl Z. H. vozidlo v držení. Žalobce v rámci odporu proti příkazu uvedl, že vozidlo prodal P. M. dne 12. 6. 2017. Ke svému vyjádření doložil kupní smlouvu k vozidlu, která měla být sepsána dne 12. 6. 2017 mezi žalobcem, jako prodávajícím a P. M., jako kupujícím. Z úředního záznamu o šetření přestupku sepsaného Policií ČR dne 28. 3. 2024 vyplynulo, že žalobce uvedl, že vozidlo zakoupil před 6 lety od V. S. pro P. M., kterému vozidlo přeprodal, jakého data nevěděl, neměl smlouvu o prodeji. Z výpisu z registru vozidel vyplývá, že k převodu vlastnického práva došlo až dne 6. 5. 2024, přičemž jako nový vlastník vozidla je zapsán D. M. a provozovatel vozidla je zapsán P. M. Dle registru je jako vlastník a provozovatel vozidla v období mezi 10. 8. 2009 a 6. 5. 2024 uveden V. S.
13. K námitce žalobce, že neměl povinnost žádat o zápis změny, protože vozidlo nevlastnil 10 pracovních dnů, ale jen jeden den a poté vozidlo prodal P. M., žalovaný uvedl, že se s touto neztotožňuje. Přestupku se v případě převodu vlastnického práva ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu dopouští jak prodávající, tak kupující, protože oba mají povinnost podat společnou žádost. V případě, že dojde k řetězení vlastníků vozidel bez toho, aby došlo k zápisu do registru vozidel, tak jako se tomu stalo v tomto případě, povinnost stíhá každou z těchto osob a není přitom podstatné, zda jako prostřední osoba vozidlo prodala dalšímu vlastníkovvi ještě ve lhůtě 10 pracovních dnů. V případě, že kterákoliv z těchto osob nesplní tuto svoji povinnost, pak negativní důsledky dopadají na všechny, jelikož došlo k převodu vlastnického práva a více jak 10 pracovních dnů není správní orgán evidující vozidla s touto skutečností obeznámen. Jedná se o lhůtu pořádkovou, tedy takovou lhůtu, jejímž uplynutím nedojde k žádnému právnímu následku, ale použije se k provedení úkonu, v daném případě k zápisu změny vozidla vlastníka vozidla. Pokud k zápisu nedojde, je zmařeno promítnutí změny vlastnického práva do registru, a tedy zmařeno zachování souladu veřejnoprávní evidence vlastnických práv s právním stavem v oblasti soukromého práva. Žalobce se prokazatelně dne 12. 6. 2017 stal vlastníkem vozidla, neboť o tom svědčí výpověď prodávajícího V. S., kupní smlouva, kterou mezi sebou sepsali, ale i vyjádření žalobce.
14. Žalovaný se dále zabýval prodejem vozidla P. M. Rozpor nastává v tom, kdy k tomuto prodeji mělo dojít. Při podání vysvětlení dne 2. 4. 2024 P. M. vypověděl, že vozidlo koupil od pana S. „asi někdy v roce 2020“, před správním orgánem prvního stupně vypověděl, že ke koupí vozidla došlo od žalobce v roce 2017, dle kupní smlouvy. Lze předpokládat, že touto kupní smlouvou myslel tu, kterou správnímu orgánu prvního stupně předložil žalobce v rámci podaného odporu a je datovaná ke dni 12. 6. 2017. Vzhledem k nepřesvědčivosti, a především k nesouladu výpovědí, které P. M. uvedl před správním orgánem a na policii ohledně data koupě vozidla, předloženou kupní smlouvu správní orgán prvního stupně nepovažoval za relevantní důkaz, neboť tato kupní smlouva mohla být sepsána kdykoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

jindy s uvedením potřebného data, za účelem hájení tvrzení žalobce. Výpověď P. M. pak není považována z výše uvedených důvodů za věrohodnou. Správní orgán prvního stupně proto k této kupní smlouvě při svém rozhodování nepřihlížel. S tímto postupem se žalovaný ztotožnil a uvedl, že nepovažuje za směrodatné, kdy v daném případě došlo k prodeji vozidla, zda v roce 2017 nebo v roce 2020, neboť v obou případech k prodeji vozidla došlo a nebyl ze strany žalobce učiněn potřebný úkon k zápisu změny vlastníka vozidla v registru vozidel ve stanovené lhůtě, a to jak při koupi tohoto vozidla, tak při jeho následném prodeji, a tudíž dle žalovaného nesplnil svou povinnost vyplývající ze zákona o podmínkách provozu.

15. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný dospěl k závěru, že žalobce poté, co dne 12. 6. 2017 koupil vozidlo od V. S., jako jeho vlastník nesplnil povinnost podat žádost o provedení změny vlastníka v registru vozidel. Rovněž následně nesplnil svou povinnost při prodeji vozidla P. M. Svým jednáním tedy naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu. K údajnému odstoupení od kupní smlouvy žalovaný dodal, že pakliže došlo dne 12. 6. 2017 ze strany žalobce k odstoupení od smlouvy, měl o tomto kroku v první řadě sepsat s prodávajícím V. S. patřičnou odstupující smlouvu, což neučinil, neboť žádnou takovou smlouvu o odstoupení kupní smlouvy správnímu orgánu nedoložil. Rovněž V. S. o takovém odstoupení při své výpovědi nic neuváděl. Vznesenou námitku týkající se odstoupení od kupní smlouvy ze strany žalobce tudíž nelze akceptovat, neboť je nevěrohodná.
16. K žalobcem namítanému promlčení přestupku žalovaný uvedl, že projednávaný přestupek je posuzován jako trvající přestupek ve smyslu § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2024, č. j. 3 As 106/2022-25. Dle žalovaného jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tedy až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Lhůta pro uložení pokuty, případně pro zahájení řízení o uložení pokuty, může začít běžet teprve od okamžiku ukončení trvajícího přestupku. Pokaždé, když se správní orgán dozví, že přestupce stále udržuje protiprávní stav, tj. že dosud nedošlo k ukončení trvajícího jiného správního deliktu, počne dle žalovaného vždy běžet nová subjektivní lhůta k uložení pokuty, resp. k zahájení řízení o uložení pokuty.
17. Dne 3. 12. 2024 byla krajskému soudu doručena replika žalobce. Dle žalobce se žalovaný ve vyjádření nedostatečně zabýval tím, že žalobce neměl v době převodu vozidla v držení plnou moc na převod vozidla ani technický průkaz, tudíž nemohl převod vozidla uskutečnit. Dále se nezabýval tím, že dle kupní smlouvy byl prodávající (V. S. – pozn. krajského soudu) zavázán provést „odhlášení vozidla na kupujícího“. Dle žalobce je zřejmé, že pokud V. S. měl v držení doklady i plnou moc a nepřepsal vozidlo na žalobce, uznal skryté vady a současně po této reklamaci prodal vozidlo P. M. Dále se žalovaný nezabýval tím, že dle registru vozidel byl vlastníkem vozidla až do 6. 5. 2024 V. S. a jako nový vlastník byl zapsán D. M. Současně se dle žalobce žalovaný nezabýval tím, že žalobce nemohl protiprávní stav vyvolaný převodem vlastnického práva k vozidlu udržovat, když ten samý den vozidlo vrátil V. S., který vozidlo prodal P. M.
18. Žalobce znovu uvedl, že neměl povinnost žádat o zápis změny, protože nevlastnil vozidlo 10 pracovních dnů, ale jen několik hodin. Poté totiž vozidlo vrátil V. S. z důvodu skrytých

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

vad, čímž se smlouva stala neplatnou. Dle názoru žalobce připustíme-li, že kupující má povinnost zaevidovat převod vozidla první pracovní den, tak jak si zákon žalovaný vykládá, potom by ustanovení § 8 bylo nadbytečné. Dále žalobce citoval ustanovení § 2169 odst. 1 a § 2002 odst. 1, 2 občanského zákoníku. V této souvislosti uvedl, že V. S. předal žalobci vozidlo, které bylo nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, proto došlo ze strany žalobce k odstoupení od kupní smlouvy dle § 2002 odst. 2 občanského zákoníku a tím se stala smlouva absolutně neplatnou. K odstoupení došlo dne 12. 6. 2017, poté V. S. prodal vozidlo P. M. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně má přístup do registru vozidel a sám zapsal změnu vlastnického práva mezi V. S. a P. M., nezjistil si však, kdo byl vlastníkem vozidla před P. M. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný do správního spisu nevložili důkaz o převodu vozidla z V. S. na P. M., který dle žalobce jednoznačně prokazuje, že vozidlo vrátil V. S. Dále je dle žalobce zřejmé, že neměl od vozidla žádné doklady, neboť vše měl V. S. Proto žalobce nemohl převést vozidlo, byť jen na pár hodin.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. Žaloba není důvodná.
21. Dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu, platí, že *„[z]ápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností v případě převodu vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem.“* Dle odstavce druhého téhož ustanovení *„[ž]ádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení se podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu“*.
22. Dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu, se fyzická osoba *„[d]opustí přestupku tím, že nepožádá v rozporu s § 8 odst. 2 o zápis změny vlastníka silničního vozidla“*.
23. Krajský soud se v prvé řadě zabýval charakterem přestupku dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o provozu vozidel, neboť posouzení této otázky má přímý vliv na to, zda odpovědnost žalobce za jeho případné protiprávní jednání zanikla, či nikoli. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 167/2020–32, č. 4408/2022 Sb. NSS, hodnotil účel povinnosti požádat o zápis změny vlastníka vozidla do registru vozidel a dospěl k závěru, že *„[j]e zřejmé, že smysl a účel evidence vlastnických práv k silničním vozidlům v registru vozidel je, aby odpovídal skutečnosti a aby neprodleně poté, co vlastnická práva k němu doznají změny, se tato změna promítla i v registru. Z tohoto pohledu se tedy je třeba přiklonit k výkladu, že objektem popsaneho přestupku je zejména zájem na zachování souladu veřejnoprávní evidence vlastnických práv k silničnímu vozidlu s právním stavem v oblasti soukromého práva. Dodržení pořádkové lhůty k podání žádosti o zápis změny vlastníka je toliko nástrojem k dosažení výše popsaneho základního smyslu a účelu veřejnoprávní evidence vlastnických práv k silničnímu vozidlu. Ten, kdo nepodá v 10denní lhůtě ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu žádost o zápis změny*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

vlastníka tohoto vozidla, tedy vyvolá protiprávní stav spočívající v tom, že neučinil, co podle zákona učinit měl k tomu, aby v registru vozidel byl na základě úředního úkonu, jehož iniciační podmínkou je žádost, evidován skutečný stav vlastnického práva k vozidlu.“ V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud s odkazem na § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky konstatoval, že „[p]řestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel je přestupkem trvajícím, neboť jednání, jež postihuje, spočívá v tom, že osoba, která je žádost povinna podat, tak neučiní, ačkoli trvají důvody pro podání. Jednání by tedy bylo ukončeno buď dodatečným podáním žádosti, nebo odpadnutím takového nesouladu evidence vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva, jehož nápravu může žadatel podáním žádosti iniciovat.“ S uvedenými závěry se následně ztotožnil III. senát Nejvyššího správního soudu ve správních orgány odkazovaném rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 3 As 106/2022-25.

24. Při zohlednění shora citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu krajský soud přistoupil k hodnocení, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobce a případně kdy. V prvé řadě krajský soud hodnotil, zda došlo k odpadnutí nesouladu evidence vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva, jak tvrdí žalobce.
25. V projednávané věci žalobce namítl, že vozidlo dne 12. 6. 2017 koupil od V. S. a ten samý den V. S. vozidlo vrátil z důvodu skrytých vad dle § 2106 občanského zákoníku. V. S. měl uznat skryté vady a sdělit žalobci, že vozidlo si od V. S. koupí P. M. a že mu vrátí kupní cenu, kterou zaplatil V. S. V rámci repliky pak žalobce doplnil, že odstoupením od kupní smlouvy uzavřené s V. S. se uvedená smlouva stala neplatnou. Ze strany žalobce tak mělo dojít k odstoupení od kupní smlouvy a novým vlastníkem vozidla se dne 12. 6. 2017 měl stát P. M. Současně žalobce namítl, že uznáním skrytých vad a sepsáním nové kupní smlouvy ze dne 8. 4. 2024 mezi V. S. a P. M. došlo k odpadnutí nesouladu evidence vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva.
26. Tvzení žalobce však nemá oporu ve správním ani soudním spisu. Mezi stranami je nesporné, že žalobce na základě kupní smlouvy ze dne 12. 6. 2017 uzavřené mezi V. S., jako prodávajícím, a žalobcem, jako kupujícím, nabyl vlastnické právo k vozidlu. Kupní smlouvou ze dne 12. 6. 2017, uzavřenou mezi žalobcem, jako prodávajícím, a P. M., jako kupujícím, kterou žalobce přiložil ke svému odporu proti příkazu správního orgánu prvního stupně v rámci správního řízení, pak žalobce téhož dne převedl své vlastnické právo k vozidlu na P. M. Na této skutečnosti nic nemění ani označení „zprostředkovatel“ uvedené ve smlouvě u jména žalobce. Z obsahu smlouvy je zřejmé, že touto žalobce převádí své vlastnické právo k vozidlu na P. M. Opačná interpretace obsahu smlouvy není možná, neboť měl-li by žalobce být pouhým zprostředkovatelem prodeje vozidla, musel by jako kupující v uvedené smlouvě být označen V. S., který však již v době uzavření uvedené kupní smlouvy vlastnickým právem k vozidlu nedisponoval. O tom svědčí i tvrzení žalobce, že „*vozidlo vlastnil jen několik hodin*“. Žalobce proto neprokázal, že by od kupní smlouvy uzavřené s V. S. odstoupil, ani že by dne 12. 6. 2017 V. S. vozidlo prodal P. M.
27. Uvedené je podpořeno i výpovědí V. S. učiněnou dne 8. 4. 2024 na úřední záznam o podání vysvětlení, který je součástí správního spisu. V. S. uvedl: „*[A]utomobil jsem prodal Z. H. dne 12. 6. 2017 ve Strakonicih, vím, že byla sobota, kdy mi H. tvrdil, že si vozidlo zanechá jako taxíka, plnou moc jsem mu předal, vozidlo nepřepsal a prodal ho P. M. (...)*“. Skutečnost, že P. M. vozidlo zakoupil od žalobce, plyne též z úředního záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

o podaném vysvětlení P. M. ze dne 2. 4. 2024 a z protokolů o ústním projednání přestupku ze dne 5. 6. 2024, které zachycují výpovědi P. M. a V. S. před správním orgánem a jsou součástí správního spisu. V jednotlivých výpovědích P. M. ohledně okamžiku nabytí vlastnického práva k vozidlu jsou sice značné rozpory, pro projednávanou věc však není podstatný okamžik převodu vlastnického práva, nýbrž skutečnost, že vozidlo P. M. nabylo od žalobce.

28. Na základě shora uvedeného krajský soud vyšel z toho, že žalobce dne 12. 6. 2017 nabylo vlastnické právo k vozidlu od V. S. a dále v přesně nezjištěné době vozidlo prodal P. M. Tvzení žalobce, že došlo k odpadnutí nesouladu evidence vlastnických práv k vozidlu se stavem v oblasti soukromého práva, proto neobstojí. V. S. poté, co vozidlo prodal žalobci, vlastnické právo k vozidlu již znovu nenabyl. Žalobce neprokázal tvrzené uznání skrytých vad V. S. ani tvrzené „zneplatnění“ kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a V. S.
29. Pokud jde o zánik odpovědnosti žalobce za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby, lze v této souvislosti odkázat na již citovaný závěr Nejvyššího správního soudu, že *„[p]řestupek podle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel je přestupkem trvajícím, neboť jednání, jež postihuje, spočívá v tom, že osoba, která je žádost povinna podat, tak neučiní, ačkoli trvají důvody pro podání.“*
30. Dle § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[t]rvající přestupek je takový přestupek, jehož známkou je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.“*
31. Dle § 31 odst. 2 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet u trvajících přestupků dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.“*
32. Dle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Promlčecí doba v tomto případě dle § 30 písm. a) téhož zákona činí 1 rok, když za tento přestupek je možno uložit pokutu, jejíž horní hranice je dle ustanovení § 83 odst. 2 písm. c) o podmínkách provozu 50 000 Kč [srov. písm. b) dle kterého promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek s horní hranicí sazby pokuty alespoň 100 000 Kč]. Ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.
33. Žalobce dne 12. 6. 2017 od V. S. nabylo vlastnické právo k vozidlu. Okamžikem převodu vlastnického práva vznikl nesoulad mezi evidencí vlastnických práv k silničním vozidlům se stavem v oblasti soukromého práva a žalobce byl povinen (stejně jako V. S.) požádat o zápis změny v registru vozidel. Počátek vzniku protiprávního stavu spočívajícího v nesouladu mezi evidencí v registru a právním stavem vlastnictví vozidla lze stanovit na den následující po uplynutí 10denní lhůty od změny vlastnického práva k vozidlu, tj. na den 27. 6. 2017 (10 pracovních dnů od 12. 6. 2017). Prodal-li ten samý den, případně později vozidlo P. M., tento nesoulad nebyl odstraněn, nýbrž opět došlo ke změně ve vlastnických právech k vozidlu, která měla být prostřednictvím žádosti žalobce a P. M. oznámena příslušnému správnímu orgánu. Pro projednávanou věc přitom není podstatné, zda by správní orgán uznal za vhodné tuto změnu vlastnického práva do evidence zaznamenat či nikoliv, nýbrž to, zda byla Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

splněna
o zápis změny požádat.

povinnost

34. Správní orgán prvního stupně vydal dne 26. 4. 2024 příkaz č. j. MUST/019544/2024/OD/kop, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání projednávaného přestupku. Příkaz žalobce převzal dne 29. 4. 2024. K odporu žalobce po provedeném správním řízení správní orgán prvního stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Konec protiprávního stavu vyvolaného žalobcem je podmíněn splněním zákonem stanovené povinnosti. Důvody podání žádosti trvaly až do 6. 5. 2024, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu v návaznosti na účinnost zápisu změny vlastnického práva v registru vozidel (srov. karta vozidla ze dne 5. 6. 2024, která je součástí správního spisu). Od tohoto dne zápis v registru vozidel odpovídal skutečnému stavu v soukromoprávní sféře. Jelikož správní řízení bylo zahájeno před tímto dnem, je nepochybné, že odpovědnost žalobce za přestupek nezanikla. K uplynutí promlčecí doby nedošlo.
35. Na tom nic nemění ani kupní smlouva ze dne 8. 4. 2024 uzavřená mezi V. S., jako prodávajícím, a D. M. (synem P. M.), jako kupujícím, kterou žalobce přiložil k žalobě. Následující převody vlastnického práva k danému vozidlu na povinnosti žalobce nic nemění. Úlohou krajského soudu v projednávané věci není se zabývat tím, zda ze soukromoprávního hlediska v době uzavření uvedené smlouvy V. S. skutečně disponoval vlastnickým právem k vozidlu, když součástí správního spisu jsou důkazy svědčící o opaku. Současně krajský soud v projednávané věci nezkoumá, na základě jakých podkladů příslušný správní orgán převod vlastnického práva k vozidlu na D. M. do registru vozidel zapsal. Předmětem tohoto řízení je posouzení, zda žalobce s ohledem na zjištěný skutkový stav svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku, který mu je správními orgány kladen za vinu, případně zda došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek.
36. Krajský soud se zabýval též námitkou žalobce, že neměl v držení plnou moc, kterou by byl zplnomocněn k podání žádosti o zápis změny vlastníka vozidla v registru vozidel, ani jiné doklady od vozidla, tudíž nemohl převod vozidla uskutečnit. Žalobce měl povinnost v zákonem stanovené lhůtě podat žádost o zápis změny vlastníka vozidla. Krajský soud konstatuje, že této své povinnosti se žalobce nemůže zříci odkazem na soukromoprávní ujednání mezi ním a původním vlastníkem vozidla. Žádost o zápis změny vlastníka vozidla v registru vozidel je ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu žádostí společnou. Přestupku se v případě nesplnění povinnosti podat žádost o zápis změny dopouští jak prodávající, tak kupující. Podobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud rovněž v citovaném rozsudku č. j. 2 As 167/2020-32, kdy uvedl, že „[u]dělením plné moci zmocněnci (zde nový vlastník vozidla) se zmocnitel (zde stěžovatel jako původní vlastník) nezbujuje odpovědnosti za přestupek spočívající v určité povinnosti, kterou měl zmocněnec dle udělené plné moci vykonat. Jinak řečeno, je věcí zmocnitele, aby ověřil, že zmocněnec jednal na jeho pokyn tak, jak měl, ví-li zmocnitel, že má veřejnoprávní povinnost, která musí být splněna (a to ví, neboť právě k jejímu splnění plnou moc udělil). Neučiní-li tak, jedná za běžných okolností přinejmenším nevědomě nedbale.“ Povinností žalobce tak bylo nikoli pasivně vyčkávat, zda prodávající V. S. splní svoji případnou smluvní povinnost, nýbrž konat dle jeho zákonem daných možností (srov. § 8a zákona o podmínkách provozu).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

37. Konečně se krajský soud zabýval tím, zda byl žalobce povinen žádat o zápis změny, přestože nevlastnil vozidlo 10 pracovních dnů, ale jen několik hodin. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku konstatoval, že uvedená lhůta je lhůtou pořádkovou. Jedná se o lhůtu, která je zákonem stanovena k provedení úkonu, kdy v projednávaném případě je tímto úkonem podání žádosti. Povinnost podat žádost o zápis změny vzniká dle § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu okamžikem převodu vlastnického práva k vozidlu. Je přitom lhostejné, zda žalobce následně vozidlo vlastnil jen několik hodin či dobu přesahující 10 pracovních dnů. V každém případě byl ve smyslu uvedeného ustanovení povinen k příslušnému správnímu orgánu žádat o zápis změny podat. Této povinnosti žalobce nezbavuje ani jeho polemika, zda je podání žádosti účelné či jakým způsobem by správní orgán s takovou žádostí měl naložit.

V. Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
40. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 13. prosince 2024

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně